

det for Landets hele Betydning, baade uadtil og indadtil, er langt vigtigere at gennemføre, de økonomiske Opgaver? Men vil det nu ske? Er der nogen Udsigt til, at det kan ske? Der maa vi regne med Regjeringen, det kan ikke nytte Andet. Vi maa, tror jeg, i det Hele taget gjøre os det klart, at Stillingen er ikke her i Landet saadan, at det kan nytte Noget, at vi sige: saadan og saadan bliver det, thi saadan og saadan ville vi have det! Vi leve virkelig udenfor forfatningsmæssige Forhold, vi have ikke engang den Indflydelse, som de raadgivende Stænder havde før 1848; thi deres Raad tog man dog et vist Hensyn til; men her synes man at have Interesse af at gjøre det Modsatte. Ja, saaledes er Forholdet (Ubrugdelighed af Dinesen). Ja, naar det erede Medlem siger: fornuftige Mennesker, mener han dog kun dem, han kalder fornuftige Mennesker, og det afhænger igjen af hans egen Fornuft. Det tvivler jeg naturligvis ikke paa; men den er ikke i den Grad absolut, at han kan stille den op som et Kriterium. Nei, i Virkeligheden maa vi regne med, hvad Regjeringen vil. Dersom Regjeringen vil blive ved at holde os i den nuværende politiske Tilstand, mener jeg, det er vor Pligt at gjøre, hvad vi kunne, derimod; men vi maa ikke gjøre os nogen Illusion om, at det lykkes os, Pengene ville vedblive at gaa til militære Foranstaltninger, der bliver Ringenting tilovers; det bliver umuligt at stoppe paa det Skraaplan, vi ere inde paa, det staar og falder med den Storpolitikk, Regjeringen vil føre. Det er jeg ikke blot fuldkommen vis paa, efter at have hørt den høitærede Finansministers Udtalelser, hvor han lagde, synes jeg, stærk Vægt paa de militære Foranstaltninger og kun mindre paa de økonomiske. Derpaa vil jeg imidlertid lægge mindre Vægt, for jeg tror, at man kunde forhandle med Ministeren og mulig komme til en Forstaaelse. Men dersom vi ikke komme ud af det nuværende politiske Uføre, de extraordinære Tilstande, vil det ske, som jeg har sagt. Det vil være Regjeringen umuligt at forhindre, at det sker, selv om den har de bedste Hensigter, delvis, med sine Handlinger; thi en Regjering, som stadig er i Konflikt med det andet Thing, er nødt dertil. Det kunne vi gjerne sige, uden at det er min Hensigt at sigte denne Regjering for særlig

Svagbed eller sige den noget Ubehageligt, men en Regjering, der staar saaledes, er ganske anderledes afhængig af det andet Thing og paa samme Maade er det andet Thing ganske anderledes afhængig af denne Regjering, end det ellers vilde være Tilfældet; der bliver et Solidaritetsforhold mellem det Thing, der støtter Regjeringen, og Regjeringen, som der under andre politiske Forhold aldrig vilde være. Naar man ogsaa regner nogenlunde, og naar man kender de Udtalelser, der komme fra ordførende Medlemmer i det andet Thing, ser man, hvor det bærer hen, nemlig til mere og mere Anvendelse af Pengene i militære Formaal, til mere og mere Modstand mod den Politikk, der bliver baaren frem i dette Thing, og som er den borgerlige, økonomiske Politikk. Det er det, der altid sker. Jeg tror da, det er bedst, vi blive enige om at indrømme, at saaledes er det. Selv om vi gennem Erklæringer og Forhandlinger maatte foreløbig kunne blænde hinanden, er det dog ingen Nytte til. Det gaar ikke anderledes til i Danmark end i alle andre Lande, Konsekvensen bliver, som jeg har sagt, det er klart. Bliver Striden ved, komme vi mere og mere af med Pengene, og nærne os mere og mere den høist beklagelige Situation, at vi ingen Penge have. Om denne Strid bliver ved afhænger nu af, hvorvidt det vil lykkes at tilvejebringe fuldstændig Forhandling og Forstaaelse mellem de to Thing. Spørgsmaalet bliver da: vil Regjeringen være med til det eller ikke? Ja dersom Regjeringen ikke vil være med til at tilvejebringe Forstaaelse mellem Thingene, saa mener jeg, at vi ikke desto mindre skulle fastholde at arbejde derfor paa det Bestemteste og Klarest, men vi maa ikke gjøre os nogen Forhaabning om, at det lykkes; thi det ligger naturligvis i denne Regjerings, som i enhver Regjerings, Haand at hindre, at en saadan Forstaaelse kommer i Stand. Og der vil jeg sige, at Forsikring er Intet, der maa Handling til. Lad os i det Hele taget lukke Dørene op for, hvorledes Stillingen er. Efter hvad vi have set i de senere Aar, mener jeg, at vi maa først og fremmest se paa begge Sider at blive enige om at høre op med den Frase, den Talemaade, at Regjeringen ikke skal have lovlig Grund under Fødderne, at den aldrig skal slippe for Forbandelsen af de Ting, den